

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἱνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 1 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ 21

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 153)

Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν Καγέττην, οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τὸ κρέας τοῦ ἐρωδιοῦ, προπάντων ὅταν δὲν ἔχουν ἄλλο τίποτε νὰ φάγουν. Ἐκαμαν καὶ οἱ Κασκαμπέλ τὸ πείραμα εἰς τὸ πρόγευμα τῆς 13 Αὐγούστου. Μεθ' ὅλην τὴν μαγειρικὴν ἰδιοφυίαν τῆς Κορνηλίας — καὶ εἰςέυρομεν πόσον καλὰ ἐμαγείρευεν, — ἡ σὰρξ τοῦ πτηνοῦ ἐφάνη εἰς ὅλους τραχεῖα σὰν πετσί. Οἱ μόνοι οἱ ὁποῖοι τὴν ἔφαγαν χωρὶς διαμαρτυρίαν καὶ μὲ περισσὴν ὄρεξιν, ἦσαν ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος.

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι καμμίαν φορὰν οἱ ἱθαγενεῖς τρώγουν ὄχι μόνον ἐρωδίους, ἀλλὰ καὶ γλαυκάς καὶ ἰέρακας, ἀκόμη δὲ καὶ σαμούρια. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τοῦτο τοὺς ἐξαναγκάζει ἡ πείνα.

Τὴν 14 Αὐγούστου ἡ Εὐδρομος Οἰκία ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ἐν στενὸν καὶ ἀνώμαλον πέραμα μεταξὺ λόφων λίαν ἀποκρήμνων. Ἡ δίοδος αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο τόσο τραχεῖα καὶ πετρώδης, ὁμοιάζουσα πρὸς κοίτην χειμάρρου, ὥστε, μεθ' ὅλας τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας εἶχον λάβῃ, ἡ Εὐδρομος Οἰκία δὲν ἀπέφυγε μίαν βλάβην. Εὐτυχῶς δὲν ἐθραύσθη κανένας τροχός· μόνον ἐν ξύλῳ τοῦ ζυγοῦ ἔσπασεν, οὕτω δὲ ἡ ἐπιδιόρθωσις δὲν ἀπήτησε παρὰ ὀλίγον καιρὸν καὶ ὀλίγον σχοινίον.

Ἀ' οὐ ἐπέρασαν ἐδῶθεν μὲν τοῦ ποταμοῦ τὸ χωρίον Συκονγίλλαν, ἐκεῖθεν δὲ τὸ χωρίον Νεβικαργούτον, ἡ ὁδὸς ἔγινε πάλιν ὁμαλή. Δὲν ὑπῆρχον πλέον λόφοι. Εὐρεῖα πεδιάς ἐξετείνετο ἐφ' ὅσον ἔβλεπεν ὁ ὀφθαλμός. Τρία ἢ τέσσαρα ποτάμια τὴν διηυλάκουν διὰ τῶν κοιτῶν αὐτῶν, καθολοκληρίζον ἐξηραμένων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἀνομβρίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν καὶ τῶν χιόνων θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κολουθήσουν τοιοῦτο δρομολόγιον.

Ὅταν διήλθον ἐν τῶν ποταμίων τούτων, τὸ Μίλοκαργούτον, ἔχον μόλις μίαν σπιθαμὴς ὕδωρ, ὁ Κασκαμπέλ παρατήρησεν ὅτι εἰς ἐν μέρος ἐφράσσετο ἀπὸ ἐν ἀνάχωμα.

« Ἀφ' οὗ ἔκαμαν ἐδῶ ἀνάχωμα, εἶπεν, ἡμποροῦσαν νὰ κάμουν μίαν γέφυραν. Ὅτ' ἦτο ὠρελιμώτερον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν.

— Βεβαίως, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ οἱ μηχανικοὶ, οἱ ὁποῖοι κατεσκεύασαν αὐτὸ τὸ πρόχωμα, δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κατασκευάσουν γέφυραν.

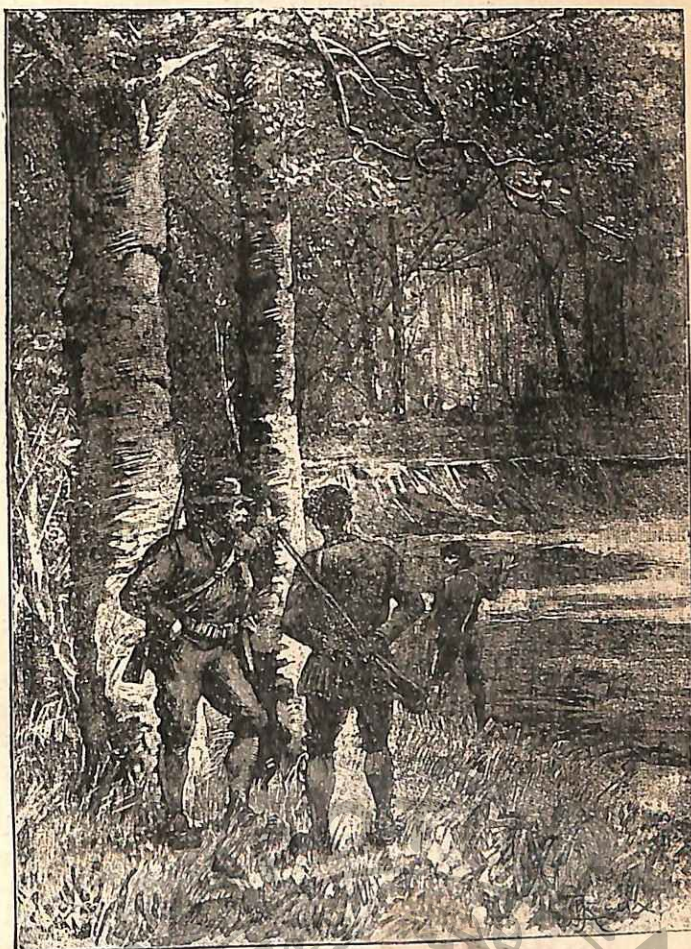
— Διὰ τί;

— Διότι εἶνε μηχανικοὶ μὲ τέσσαρα ποδάρια· μὲ ἄλλους λόγους κάστορες. »

Ὁ Γιάννης δὲν ἠπατάτο. « Ὅ, τι ἔβλεπον ἦτο τῶν ἐργῶν τῶν ἐπιδεξίων καὶ θαυμαστικῶν καστῶρων, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν τὴν πρόνοιαν νὰ κτίζουσιν τὸ πρόχωμά των ἀνάλογον πρὸς τὴν ὁρμὴν τοῦ ρεύματος, ὑψηλότερον τοῦ συνήθους ἐπιπέδου τοῦ ὕδατος, τὰ πάντα ὑπολογίζοντες μετὰ σοφίας, ὥστε τὸ κατασκευασμὰ των νὰντέχῃ κάλλιον εἰς τὴν ὥθησιν τῶν ὕδατων.

— Καὶ ὅμως ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, οἱ κάστορες δὲν ἐπῆγαν ποτέ σὲ Σχολεῖο νὰ μάθουν...

— Δὲν εἶχαν ἀνάγκην νὰ ὑπάγουν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰς τι θὰ ἐχρησίμευσεν ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία πλανᾶται καὶ καμμίαν φορὰν, ὅταν ὑπάρχῃ τὸ ἐνστικτὸν, τὸ ὁποῖον δὲν πλανᾶται ποτέ; Αὐτὸ τὸ πρόχωμα, παιδί

μου, τὸ ἔκαμαν οἱ κάστορες, ὅπως οἱ μύρμηκες κάμνουν τὰς μυρμηκίας των, ὅπως αἱ ἀράχναι τοὺς ἱστούς των, ὅπως αἱ μέλισσαι τὰς κηρήθρας των, τέλος πάντων ὅπως τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ κάμνουν τοὺς καρπούς των καὶ τὰ ἀνθητῶν. Καμμία σκέψεις, καμμία ἐρευνᾶ ἐκ μέρους των, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ καμμία πρόδοσις. Ἀλλῶς τε δὲν χρειάζεται διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας. Ὁ σημερινὸς κάστωρ κτίζει μεθ' ὅσης ἐντελείας καὶ ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ τελειοποίησις δὲν εἶνε διὰ τὰ ζῷα· εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνος αὐτοῦ εἶνε ἱκανός, ἀπὸ τελειοποιήσεως εἰς τελειο-

ποίησιν εξυψούμενος, να φθάση μέχρι των τεχνών, της βιομηχανίας, των επιστημών. «Ας θαυμάσωμεν ανεπιφυλάκτως το ένστικτον των ζώων, δια του οποίου δημιουργούσι τοιαύτα έργα. Αλλά τα έργα αυτά δεν πρέπει να τα θεωρώμεν παρά ως έργα της φύσεως.

— «Έχετε δίκαιον, κύριε Σέργιε, είπεν ο Γιάννης» και έννοω κάλλιστα την ιδέαν σας. Έδω έγκειται όλη ή διαφορά μεταξύ ένστικτου και λογικού. Έν γένει το λογικόν είνε ανώτερον του ένστικτου, άν και πολλάκις υπόκειται εις πλάνην.

— «Αναντιρρήτως, φίλε μου, απέκρίθη ο κύριος Σέργιος» και όταν άναγνωρίξη τις και έπανορθώνη τας πλάνας αυτάς, σημαίνει ότι άνέρχεται και προχωρεί εις την όδον της προόδου.

— «Όπωςδήποτε, υπέλαβεν ο Αλέκος, έπιμένω εις ό,τι είπα, τα ζώα δεν έχουν ανάγκην να υπάγουν εις το Σχολείον.

— Σύμφωνοι! ώστε οι άνθρωποι είνε ζώα όταν δεν πηγαίνουν, απέκρίθη ο κύριος Σέργιος.

— Καλά όλ' αυτά, είπεν ή πάντοτε πρακτική Κορνηλία! αλλά για 'π'ήτέ μου, σάς παρακαλώ, τρώγονται αυτοί οι κάστορες;

— Βεβαίωτατα! απέκρίθη ή Καγέττη. — «Ανέγνωσα μάλιστα κάπου, έπρόσθεσεν ο Γιάννης, ότι ή ουρά αυτού του ζώου είνε παραπολύ νόστιμη!»

Τούτο δεν ήτο εύκολον να βεβαιωθ'η πειραματικώς. Εκεί δεν υπήρχον πλέον κάστορες, και άν υπήρχον δεν ήμπόρεσαν να συλλάβουν.

Έξελοῦσα εκ της κοίτης του Μιλοκαργούτου, ή Εὐδρόμοσ Οϊκία διήλθε δια του χωρίου Ζαχαρελουταίνου, κατοικουμένου υπό Κογιουκόνων. Κατά συμβουλήν της Καγέττης, ήσαν πολύ έπιφυλακτικοί εις τας σχέσεις των προς τους ίθαγενεῖς τούτους, οι οποίοι φυσικώς είχαν τάσιν προς την κλοπήν. Τους άφιναν να περιτριφυρίζουν και να περιεργάζωνται την Εὐδρόμον Οϊκίαν απέξω, άλλ' έπρόσεχαν πολύ να μη αφήσουν κανένα να έμβη μέσα. Έκτός τούτου, ώραία ύαλουργήματα, δωρηθέντα έλευθερίως εις τους κυριωτέρους άρχηγούς της φυλής, έσχον σωτήριο άποτέλεσμα και οὕτω κατώρθωσαν να ποφύγουν πολλά δυσάρεστα.

Έν τούτοις ή πορεία της Εὐδρόμου Οϊκίας εςυνεχίσθη, αρκετά δύσκολος πάλιν, κατά μήκος στενής διόδου μεταξύ λόφων. Αλλά δεν ήτο δυνατόν να την άποφύγουν, είμή ριφονικ' δυνεύοντες να διασχίσουν χώραν πλέον όρεινήν. Τούτο παρέδραπε την ταχύτητα της πορείας, και έν τούτοις δεν έπρεπε να βραδύνουν πολύ. Ο καιρός έτεινε να γίνη δροσερός, άν όχι την ήμέραν,

τούλάχιστον την νύκτα — όπως είνε φυσικόν να συμβαίη την εποχήν αυτήν, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι ή χώρα εύρίσκεται ολίγον κάτωθεν του πολικού κύκλου.

Η οικογένεια Κασκαμπέλ έφθασεν εις έν μέρος όπου ο ποταμός σχηματίζει άποτόμως γωνίαν, αποκλίνων προς βορράν.

Έβήσε να τον ακολουθήσουν μέχρι της συμβολής του Κογιουκούκ, ο οποίος τ'ή στέλλει τα ύδατα του δια δύο έλικωδών κλάδων. Έχρειάσθησαν ύλοκληρον ήμέραν, δια να εύρουν το ριχόν και βατόν μέρος, από το όποιον έπρεπε να περάσουν και το όποιον μετά πολλού κόπου ανέκαλύφεν ή Καγέττη, διότι το ύδωρ ήτο ήδη αρκετά ύψωμένον.

Διελθούσα το παραποτάμιον ή Εὐδρόμοσ Οϊκία διηυθύνθη προς νότον και δι' αρκετά ανωμάλου και δυσχερούς όδου έφθασε την νύκτα εις το φρούριον Νουλάτον.

Ο σταθμός ούτος, αρκετά σημαντικός υπό έμπορικήν έποψιν, ανήκει εις την Ρωσσοαμερικανικήν Έταιρίαν. Είνε ο βορειότερος εκ όσων ίδρυσεν επί της Δυτικής Αμερικῆς, άφ' ου κατά τας παρατηρήσεις του Φρειδερίκου Βίμπερ το μέν πλάτος εκεί είνε 64° 42', το δέ μήκος 155° 36'.

Μετά δυσκολίας ήδυνάτο τις να πιστεύση ότι εύρίσκετο εις τόσον ύψηλόν παράλληλον. Το έδαφος έδω είνε ασυγκρίτως γονιμώτερον από το των περιχώρων του Γιουκόν. Παντού δένδρα ώραία, παντού λειβάδια καταπράσινα, παντού πεδιάδας καλλιεργημένοι ή καλλιεργήσιμοι. Το ύδωρ ποτίζει την γην αυτήν έν άφθονία, χάρις εις τας εκχειλίσεις του ποταμού Νουλάτου και των άλλων παραποταμίων. Μ' όλα ταῦτα ή φυτική παραγωγή περιορίζεται εις θάμνους τινάς φέροντας άγρίους τινάς κόκκους και έγκαταλειμμένους όλως εις την φύσιν.

Ίδου πώς έχει το σχέδιον του φρουρίου Νουλάτου. Περίξ των οικοδομών έγείρεται περίφραγμα, ύπερασπιζόμενον από δύο πύργους, το όποιον άπαγορεύεται εις τους Ίνδους να διέλθουν την νύκτα ή και την ήμέραν όταν είνε πολλοί. Έντός του περιβόλου καλύβαι, άποθήκαι, μαγαζία ξύλινα, με παράθυρα φέροντα άντι ύάλων μεμβράνας από φώκη.

Ο Κασκαμπέλ και οι περί αυτών έτυχον έδω θερμῆς υποδοχής. Ήσαν τόσον σπάνιοι οι έπισκέπται, και οι έξοριστοι εις την έρημίαν εκείνην τους έπεθύμουν τόσον πολύ!

Το Νουλάτον κατ'εξοχήν από εικόσάδα ύπαλλήλων, ρωσικῆς ή αμερικανικῆς καταγωγῆς, οι όποιοι προσεφέρθησαν να προμηθεύσουν εις τούς οικογένειαν ό,τι έχρειάζετο. Αν και φροντίζει ή Έται-

ρίχ να τοις στέλλη τακτικώς τα χρειώδη, έν τούτοις εκείνοι εύρίσκουν και εκεί ζωοτροφίας το καλοκαίρι, είτε θηρεύοντες τάρανδους και ρέννους, είτε αλιεύοντες εις τα ύδατα του Γιουκόν. Έδω άφθονούν πολλά είδη ιχθύων και ιδιαίτέρως, ο ιχθύς ο λεγόμενος ν α λ ί μ α, καλός μάλλον προς τροφήν των κυνών, εκτός του ήπατός του, το όποιον οι συνειθισμένοι να το τρώγουν, το εύρίσκουν νοστιμώτατον.

Έννοείται ότι οι κάτοικοι του Νουλάτου έξεπλάγησαν κάπως όταν είδαν την Εὐδρόμον Οϊκίαν και πολύ περισσότερο όταν ο Κασκαμπέλ τούς είπεν ότι έσκόπει να επιστρέψη εις την Εὐρώπην δια Σιβηρίας. Φυσικά εύρον το έγχείρημα πολύ τολμηρόν. Αλλ' ως προς το πρώτον μέρος του ταξειδίου, το όποιον θα έτελείονεν εις το Πόρτ-Κλαράνς, τούς έβεβαίωσαν ότι θα συνετελείτο άνευ έμποδίου και πριν ή καταληφθώσιν από τα πρώτα χειμερινά ψύχη αι πεδιάδες της Αλάσκας.

Κατά συμβουλήν του κυρίου Σεργίου, άπεράσισαν να προμηθευθώσιν έδω μερικά από τα άπολύτως αναγκαία δια την διάβασιν των στεππών. Προπαντός ή εύκαιρία ήτο κατάλληλος να προμηθευθώσιν κάμποσα ζεύγη όμματούαλιων, άπρακτιτών δια τον ταξειδεύοντα εις εκτάσεις χιονοσκεπείς. Αντι όλίγων υαλίων κοσμημάτων, οι Ίνδοι τούς έδωσαν μίαν δωδεκάδα ήσαν ξύλινα, χωρίς φακούς, καλύπτοντα τους όφθαλμούς και άφίνοντα μόνον μίαν στενήν όπήν, αρκετήν δια να βλέπη ο φορῶν αυτά και να διευθύνεται ασφαλώς. Τα διοπτρα ταῦτα προφυλάσσουν από τας όφθαλμίας, τας όποιās προξενεί ή διαρκής άντανάκλασις των χιόνων. Όλοι τα έδοκίμασαν και έβεβαίωθησαν ότι θα τοις ήτο εύκολον να τα συνειθίσουν.

Έκτός των μηχανημάτων τούτων, των προφυλακτικῶν της όράσεως, έπρεπε να λάβουν πρόνοιαν και δια τους πόδας των, διότι βεβαίως δεν όδοιποροῦν με τα λεπτά ύποδήματα του περιπάτου εις τας στέππας της Σιβηρίας!

Η άποθήκη του Νουλάτου έπρομηθευσεν αρκετά ζεύγη χονδρῶν ύποδημάτων από δέρμα φώκης, τα όποια θεωροῦνται ως τα καταλληλότερα δια τας μακράς εκείνας πορείας επί έδάφους παγωμένου και τα όποια γίνονται αδιάβροχα δια παχῆς στρώματος λίπους.

Τούτο ένέπνεεν εις τον Κασκαμπέλ την έξῆς εύλογωτάτην παρατήρησιν:

— Είνε πάντοτε ώφέλιμον να ένδύεται κανείς όπως τα ζώα των χωρῶν, τας όποιās διέρχεται. Αφ' ου ή Σιβηρία είνε ή χώρα των φωκῶν, ας ένδυσώμεν ως φώκαι.

— Ως φώκαι με γυαλιά! » απέκρίθη ο Αλέκος. Και ή εύφυλογία του

έτυχε της πατρικῆς έπιδοκμασίας.

Η οικογένεια έμεινε δύο ήμέρας εις το Νουλάτον, αρκετάς δια να ξεκουρασθώσιν οι ίπποι. Έσπευδε να φθάση εις το Πόρτ-Κλαράνς. Η Εὐδρόμοσ Οϊκία έξεκίνησε την 21 Αυγούστου, άμα τη άνατολή, και από της στιγμῆς ταύτης άφῆκαν όριστικώς την δεξιάν όχθην του μεγάλου ποταμού.

Ηδη ο Γιουκόν έκαμε κλίσιν εύρειαν προς τα νοτιοδυτικά, δια να χυθῇ μετ' όλίγον εις τον κόλπον του Νόρτων. Αν ή Εὐδρόμοσ Οϊκία επέμενε νακολουθῇ τον ρῶν του Γιουκόν, ή όδός της θα έπεμκύνετο άνωφελῶς, διότι αι εκβολαι του ποταμού εύρίσκονται κάτωθεν του Βεργίγειου πορθμού. Εκείθεν έπρεπε ναναβῇ πάλιν εις το Πόρτ-Κλαράνς δια παρακτίου όδου, διακοπτομένης υπό κόλπων, κολπίσκων και όρμων, όπου ο Μονομάχος και ο Βερμούτ θα κατεπονούντο επί ματαίῳ.

Ηδη το ψύχος εγίνετο έπαισθητότερον. Αι άκτίνες του ήλιου, αι λίαν πλάγαι, παρείχον άκόμη φῶς άρκετόν, αλλά θερμότητα έλαχίστην. Πυκνά νέφη, άποτελοῦντα όγκον ύπόφαιον, ήπειλουν να διαλυθώσιν εις χιόνια. Το θήραμα καθίστατο σπανιώτερον τα άποδημητικά πτηνά ήρχισαν να φεύγουν ζητούντα προς μεσημβρίαν γλυκύτερα μέρη δια να διαχειμάσουν.

Μέχρι της ήμέρας εκείνης ο Κασκαμπέλ και οι περί αυτών δεν υπέφερον πολύ από τους κόπους του ταξειδίου. Η υγεία των διτηρείτο θαυμασίως άκλόνητος και είχαν όλον το δικαίωμα να έλπίζον ότι σωδι και υγιείς θα έφθων και εις το Πόρτ-Κλαράνς.

Τούτο και συνέβη τῶντι την 5 Σεπτεμβρίου μετά πορείαν πεντακοσίων λευγῶν από της Σίτκας και περίπου χιλίων έκάτον από του Σακραμέντου. Τούτέστιν εις διάστημα έπτά μηνῶν είχαν διατρέξῃ χιλίας έπτακοσίας λεύγας επί της Δυτικῆς Αμερικῆς.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΥΚΚΟΣ

Ο κουκκος «κούκκου κούκκου» κράζει και τῶχουν μιὰ κρυφή χαρά τόσα παιδάκια τρυφερά—Το καλοκαίρι πλαιοιάζει.

Ο κουκκος «κούκκου κούκκου» ψάλλει χορεύουν τα μικρά παιδιά και τραγουδοῦν με την καρδιά—Το καλοκαίρι ήλθε πάλι.

Ο κουκκος «κούκκου κούκκου» δός τον χαράς τραγούδια τραγουδεϊ, χαράς και νίκης, έπειδή πάγει ο Χειμῶνας, ο έχθρός του.

[Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Πρό τινων ήμερῶν ο φίλος μου Λουδοβίκος, βλέπων με να συμβουλευώμαι το βαρόμετρόν μου, μοι είπεν:

«Είνε άδύνατον να κυττάξω βαρόμετρον, χωρίς να ένθυμηθῶ άμέσως μίαν σκηνήν της παιδικῆς μου ήλικίας, την όποιαν πρέπει να σου διηγηθῶ. Ο πατήρ μου είχαν έν τοιούτον όργανον, το όποιον ήγάπα πολύ, ως οικογενειακόν κειμήλιον. Το πλαιοίόν του ήτο καλλιτεχνικώτατον, περίχρυσον, με γλυφάς πολύ ώραίας. Επί του τοίχου της τραπεζαρίας άνηρτημένον, το βαρόμετρον κατείχε την τιμητικωτέραν θέσιν. Ο πατήρ μου το έκτύπα με τον δάκτυλον κάθε πρωϊ και έκανόνιζε τον δείκτην πριν εieselθη εις το σπουδαστήριόν του, κείμενον παραπλευρώς.

Μίαν ήμέραν, ένῳ ή Έρασμία, ή παιδωνγῶς, έστρωνε δια το πρόγευμα, ο υίός της Ίωσήφ και εγῶ έτρέχαμεν γύρω εις την τράπεζαν και έκυνηγούμεθα τρελλά, ως παιδιά δέκα-δῶδεκα ετών που ήμειθα τότε. Μία σατανική ιδέα μου επήλθεν εξαίφνης. Μολονότι πολλάκις μου είχαν άπαγορεύση να έγγίζω το βαρόμετρον, το όποιον έθεώρουν ως κάτι τι ιερόν, έν τούτοις, καθώς έπέρασα από πλησίον του τρέχων, το ήρπασα από το κάτω μέρος του πλαιοίου και το ώθησα ισχυρώς δια να ταλαντευθῇ, ως εκκρεμές. Αλλοίμονον! όχι μόνον έταλαντευθη, άλλ' έξῆλθεν από το καρτίον του και έπεσεν επί του δαπέδου. Όλα έσπασαν και το υάλιν, και οι δείκται και αι γλυφαί. Ο δέ ύδράργυρος διεχύθη κατά μικράς σταγόνας, αι όποιαι έπρεχον ή μία όπισω της άλλης, ως δια να συνενωθώσι.

Έξαίφνης ή θύρα της τραπεζαρίας ήνοιχθη και ο πατήρ μου έπεφάνη. Ωχρίασεν ιδών την καταστροφήν και ήρώτησε πλήρης όργης: «Ποιός το έσπασε;»

Φοβούμενος την τιμωρίαν, έχαιμῶλῶσα την κεφαλήν χωρίς ναποκριθῶ. Αλλ' ο γλυκύς, ο συνεσταλμένος Ίωσήφ, ο όποίος ήτο τόσον αγαθός, όσον και άφωσιωμένος προς εμέ, απέκρίθη άμέσως: «Εγῶ!»

Τον έδραξεν άμέσως ο πατήρ μου από τον βραχίονα και τον έσυρεν εις το σπουδαστήριον. Η θύρα εκλείσθη και ήκούσαμεν φωνάς... Ο δυστυχῆς Ίωσήφ έξυλοκοπείτο, δια να μάθῃ εις το έξῆς κατά τρόπον αλησμόνητον να μη έγγίζῃ τα βαρόμετρα.

Ωρμησα δια να φωνάξω: «Εγῶ το έσπασα! Εγῶ!» Αλλά μ' έμάντευσεν ή Έρασμία, έτρεξε, μ' έσταμάτησε και μοι είπε χαμηλή τῇ φωνῇ:

— Σώπα έσύ, σώπα! Το πετάι του Ίωσήφ είνε πολύ πιό σκληρό από το δικόν σου. Ας φάγῃ και δύο τρεῖς ξυλίες! δεν πειράζει. Μόνον σώπα!

Ο πατήρ μου ήνοιξε πάλιν την θύραν και έξώθησε προς ήμᾶς τον Ίωσήφ, κατακόκκινον, άλλ' άπαθῆ, χωρίς δάκρυ εις τους όφθαλμούς. Η Έρασμία με είχαν αφήσῃ και ήγέρθη. Ο πατήρ μου τη είπεν:

— Είσθε υπεύθυνος δια τας ζημίας του υιού σας. Θα κρατήσω από τον μισθόν σας την αξίαν του βαρομέτρου.

Η Έρασμία απέκρίθη:

— Όπως αγαπάτε, κύριε.

Κατόπι μ' έλαβεν εις τας άγκάλας της, κατήλθε την κλίμακα και τρέχουσα όλονέν μ' έφερεν εις το δωμάτιόν της.

Ηλθε μετ' όλίγον και ο Ίωσήφ. Εκεί έμειναμεν ένηγκαλισμένοι και οι τρεῖς και έκλάσαμεν.

— Έσεῖς λοιπόν θα πληρώσετε το βαρόμετρόν που έσπασα εγῶ; ήρώτησα την Έρασμίαν.

— Α, δεν πιστεύω! απήντησεν εκείνη, έν μέσῳ των δακρύων της. Τῷ όντι, ο πατήρ μου δεν επέμεινε να πραγματοποιήσῃ την άπειλήν του. Έπεδιόρθωσεν όσον καλλίτερα ήμπόρεσε το βαρόμετρόν του, αλλά δεν εκμαε λόγον περι έξόδων εις την Έρασμίαν.

Έν τούτοις το περιστατικόν εκείνο έδάρυνε την συνείδησίν μου. Όλην την ήμέραν ήμην μελαγχολικός. Συνησθάνομην ότι δεν έκαμα καλά, ότι έπρεπε να φανερώσω άμέσως εις τον πατέρα μου, ότι εγῶ ήμην ο ένοχος. Αφίνων τον Ίωσήφ ναναλάβῃ εκείνος το πταίσμα και να ύποστῇ την τιμωρίαν, ή όποία ήρμοζεν εις εμέ, έπραττα από φόβον, από δειλίαν, μίαν κακήν πράξιν.

Το έσπέρας, εις την μικράν αίθουσαν όπου έκαθήμεθα μετά το δείπνον, ο πατήρ μου, ο όποίος είχε παρατηρήσῃ την μελαγχολίαν μου, με ήρώτησε την αίτίαν. Κατ' άρχάς δεν απέκρίθην. Αλλ' έπειδή ο πατήρ μου επέμενε, δεν ήρghσα να ριθῶ εις τας άγκάλας του αναφανών: «Είνε άθῶος! Είνε άθῶος!»

Η λέξις ήτο πολύ βαρεία, αναλόγως της έλαφρότητος του εγκλήματος. Ο πατήρ δεν ένόησε περι τίνος πρόκειται.

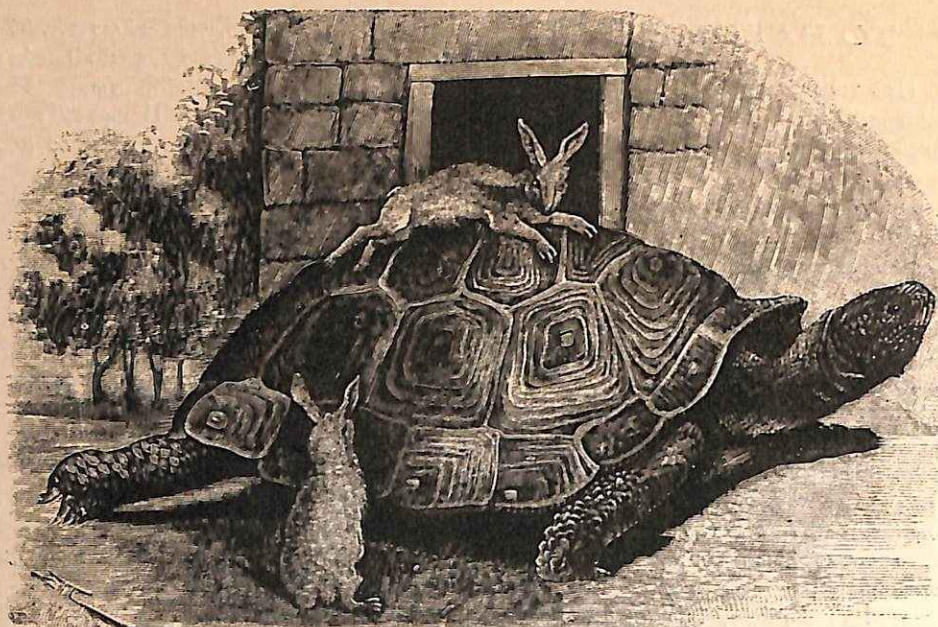
— Αθῶος Ποιός; Τίνος;

Τότε τῷ διηγήθην όλα όσα συνέβησαν την πρωϊαν. Ο πατήρ μου τα ήκουσεν έκπληκτος, συνεκινήθη και άφ' ου μ' επέλληξεν, όπως μου ήξιζε, μοι είπεν, όμιλῶν περι του Ίωσήφ:

— Έχει γενναίαν καρδίαν. Μη λησμονήσης ποτέ, παιδί μου, την διαγωγήν του εις αυτήν την περίστασιν, κατά την όποιαν έδειξε τόσῳ μεγάλῃν άφοσίωσιν προς εμέ.

— Ανεκούφισθην δια της έξομολογήσεως εκείνης και έλαβα έκτοτε την άποφασιν να όμολογῶ μετά παρησίας τα λάθη, εις τα όποια τυχόν θα υπέπιπτα.

Κατά τον Ακαδημαϊκόν
MAXIME DU CAMP

ΔΙΑ ΝΑ ΦΘΑΣΗ ΓΡΗΓΩΡΩΤΕΡΑ

- Αϊ ! Τ' είνε πάλι , γείτονα, αυτό το ξαφνικό ;
- Μήν τα 'ρωτᾷς . . βιάζομαι . . μεγάλο μου κακό !
- Αρρωστα έχω τὰ παιδιά . . τους πάγω γιατρικό . .
- Καί 'στὴ χελώνα ανέβηκες νὰ πᾶς εἰς τὰ παιδιά σου ;
- Ἐλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! Δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου !
- Δὲν λένε πως 'στὸ τρέξιμο νικαίει τὸ λαγὼ ;
- Στὸ καυκαλό της τὸ λοιπὸν ανέβηκα κ' ἐγὼ
- Νὰ φθάσω γρηγορώτερα, ἀφ' οὗ πεζὸς ἀργῶ . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 158]

Ὁ Φίλιππος, μολονότι λυπημένος καὶ αὐτὸς ποῦ θὰ ἄρρινε τὴν Δέαν, τώρα ποῦ ἐσήμηνεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἀνυπομονεῖ νὰ φύγουν. Εἶνε τὸ πρῶτον τοῦ ταξιδίου καὶ τὴν λύπην του συγκιρῶν τὸ θέλητρον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει πάντοτε τὸ ἄγνωστον εἰς τὰς νέας ψυχάς. Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γεμίζουν δάκρυα· ἀλλὰ τὰ συγκρατεῖ με γενναϊότητα. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην του, διανοίγει τὸ κοκκινολίτρινον μεταξωτόν, διὰ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρα· Ἰωσήφ, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἐπίσης ἀνυπομονοῦντα νάναχωρήσουν, ἂν κρίνῃ τις ἀπὸ τὰ σκιρτήματα καὶ τὰ πηδήματά που κάμνουν μέσα εἰς τὸ κλωβίον των.

— Παίζουν τὴν τυρλομυζαν, λέγει ὁ Φίλιππος πρὸς τὴν Δέαν.

Τὸ κοράσιον ρίπτει καὶ αὐτὸ ἐν βλέμμα εἰς τὸ κλωβίον καὶ χαμογελά, μᾶλλον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλον του. Τὰ παιγνίδια τῶν λευκῶν ποντικῶν δὲν διασκεδάζουν τὴν Δέαν . . . Συγχρόνως ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ συλλογίζονται μήπως τὰ «παιδιά» τοῦ

πάτερ· Ἰωσήφ ἀποδοῦν ἄρκετὰ ἐνοχλητικοὶ συνταξιδιώται . . .

Ἐπιτέλους ἤλθεν ἡ ἄμαξα πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν ὄλων, καὶ ἀφ' οὗ ἐφορτώθησαν τὰ πράγματα, οἱ ταξιδιώται ἐξεκίνησαν διὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Οἱ πρῶτοί που συνήντησαν ἐκεῖ, ἦσαν ἡ Κελίνα καὶ ὁ Λίλυβελ, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐπερίμεναν ἀνυπομόνως.

Ἡ Κελίνα ἐφαίνετο πολὺ λυπημένη καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ της ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχε κλαύσῃ. Ὁ Λίλυβελ, ὁ ὁποῖος διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς περιστάσεως, εἶχε περιβληθῇ τὰ κυριακάτικα τοῦ Φιλίππου, ἐστέναζεν ὅσον ἤμποροῦσε καὶ ἐγούρλωνε τὰ μάτια του—δεῖγμα καὶ αὐτὸ συγκινήσεως,—κρατῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἕνα μεγάλο πανέρι, ἀγνώστου περιεχομένου.

Μόλις ἡ Κελίνα εἶδε τὸν Φίλιππον, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ οὔτε τὰ καινούργια του φορέματα, οὔτε τὰ παιδιὰ τοῦ πατέρα· Ἰωσήφ, τὰ ἔθλιψεν ὅλα μαζὶ εἰς τὰς εὐρείας της ἀγκάλας θερμῶς καὶ παρατεταμένως.

— Παιδάκι μου! πουλάκι μου χρυσό! ἀνέκραξε με θρήνον καὶ κλάματα, ἔτσι λοιπὸν μοῦ φεύγεις ; Ὡμέ! Τί εὐμορφο ποῦ εἶνε με αὐτὰ τὰ καινούργια του φορέματα. Σὰ βασιλόπουλο μοιάζει! (καὶ ἐσκούπισε τὰ δάκρυά της διὰ νὰ τον ἰδῇ καλλίτερα.) Τὸ παιδάκι μου μοῦ

φεύγει! Καὶ τί θὰ γίνωμε τώρα, χωρὶς τὸν Φίλιππο μας, ἐγὼ καὶ ἡ Δέα ;

— Μὴν κάνης ἔτσι, Κελίνα, καὶ θὰ ξαναγυρίσω, εἶπεν ὁ Φίλιππος, μετὰ κόπου ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμόν τῆς ἀγαθῆς γραίας, σπογγίζων δὲ καὶ αὐτὸς τὸ δακρύδρεκτον πρόσωπόν του. Θὰ γυρίσω γρήγορα· ἀλήθεια κύριε ; ἠρώτησεν τὸν ζωγράφον.

— Ναί, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἐνσορτ, θὰ γυρίσωμεν τὸν χειμῶνα, ἂν δὲν μας ἐμποδίσῃ τίποτε.

Ἀνακουφίσθη ὀλίγον ἡ Κελίνα, ἅμα ἤκουσε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτήν.

— Σὰς ἔφερα ἕνα γλύκισμα, εἶπε, ποῦ το ἔκαμα ἐπίτηδες γιὰ σὰς σήμερα τὸ πρωί. Δὲν ξεύρω ἂν κάμνουν τέτοιο 'στὸν τόπο ποῦ θὰ πᾶτε. Ἐκεῖ μέσα εἶνε ἀκόμη ἕνα κοτόπουλο ψητὸ καὶ μία σαρκούλα καθουρδισμένα μύγδαλα. Ἐδῶ, Λίλυβελ, ἄφησε ἐδῶ τὸ πανέρι σου!

Ὁ Λίλυβελ ὑπήκουσε καὶ ἡ Κελίνα ἔθεσε πρὸ τοῦ Φιλίππου τὰ ὀρεκτικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀπαριθμήσῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πολὺ, Κελίνα μου, εἶπε τὸ παιδίον, συγκεκινημένον διὰ τὰ ἀπτὰ δείγματα τῆς πρὸς αὐτὸ ἀγάπης τῆς μαύρης. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔφερες εἶνε πάρα πολὺ ὠραία . . .

— Ναί! ἐλπίζω μάλιστα ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία—καὶ ἡ Κελίνα ἐστράφη πρὸς τὸν ζωγράφον καὶ τὴν σύζυγόν του,—θὰ μοῦ κάμουν τὴν τιμὴν νὰ δοκιμάσουν. Τὸ κοτόπουλο εἶνε πολὺ τρυφερὸ καὶ τὸ γλύκισμα . . . ἂ, δὲν ἐλυπήθηκα τίποτε διὰ νὰ γίνῃ ὠραῖον.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ ἠδ' ἐχαρίστησαν ἀπὸ καρδίας τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἀποχαιρέτισαν· κατόπιν εἴλκυσαν εἰς τὰς ἀγκάλας των τὴν Δέαν καὶ τὴν ἡσπασθήσαν θερμῶς.

— Νὰ μὴ μας ξεχάσης, καλὸ μου κορίτσι, τῇ εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ· ἐννοια σου, θὰ σου ξαναφέρωμεν τὸν Φίλιππον γρήγορα.

Ἦλθεν ἡ τελευταία στιγμή τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Φίλιππος λαμβάνει με τρέμουσαν χεῖρα τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Δέας, προσπαθεῖ νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ δὲν το κατορθώνει καὶ στενάζει . . . Ἐν τούτοις δὲν κλαίει· δὲν θέλει νὰ κλαύσῃ· ἐπιφυλάσσεται νὰ κλαύσῃ ὅταν θὰ εἶνε μόνος· τώρα προσπαθεῖ νὰ μὴν ἀποθαρρύνῃ ἐντελῶς τὴν μικρὰν του φίλην.

— Πρέπει νὰ ἐμῶ εἰς τὸ βαγόνι, Δέα, τῇ εἶπεν· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μείνης ἐδῶ ἕως ὅτου ξεκινήσῃ τὸ τραῖνον· θέλω νὰ σε βλέπω ὥς τὴν τελευταίαν στιγμήν. Προπάντων νὰ μὴν κλαῖς ὅταν θὰ φύγω, γιατί θὰ γυρίσω γρήγορα. Θὰ φέρω πίσω καὶ τὰ ποντικάκια τοῦ πατέρα· Ἰωσήφ.

Ὡμίλει με ζωηρότητα, εἰς τόνον, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἐνθαρ-

ρυντικόν· Ἐρίλῃσε κατόπιν τὴν Κελίαν, ἐρίλῃσε τὴν Δέαν καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ βαγόνιον ὅπου τον ἐπερίμεναν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ.

Ἡ γηραιὰ μαύρῃ ἔφερε τὸ μανδύλιον εἰς τὰ μάτια της καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ. Ἡ Δέα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της με τὰ χεράκια της. Καὶ αὐτὸς ὁ Λίλυβελ ἐθρήνη γοερῶς καὶ ἐσπόγγιζε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ποδιὰν τῆς μητρός του. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὁ Φίλιππος, ἐν ᾧ ἐκινετο τὸ τραῖνον καὶ ἐκεῖνος ἐφώναζε με φωνὴν ἠλλοιωμένην ἀπὸ τὸν θρήνον :

— Ἀντίο, Δέα! Ἀντίο, Κελίνα, Ἀντίο, Λίλυβελ. Καλὴ ἀντάμωσι !

Δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ἡ ἀμαξοστοιχία, ὅταν ἡ Δέα ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον. Ἦτο ὥρᾳ· τὰ χαρακτηριστικά της ἔφερον τὴν σφραγίδα βαθυτάτης λύπης· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν στεγνοί. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φίλιππος ἔκυψεν ἀπὸ τὴν θυρίδα διὰ νὰ ρίψῃ ἀκόμη ἐν βλέμμα εἰς τοὺς φίλους του. Τὰ μαῦρα μαλλιά του ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκίνηε ζωηρῶς τὴν χεῖρα εἰς τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν. Μετ' ὀλίγον ἡ εἰκὼν ἔγινε δυσδιάκριτος καὶ ὁ ἀφωσιμένος σύντροφος τῶν παιδικῶν της χρόνων, ὁ κοινωγὸς τῆς θλίψεως της καὶ τῆς χαρᾶς, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς θολοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Δέας. Ἦναιγετο πρὸ αὐτοῦ ὁ κόσμος, ὁ ἀπέραντος κόσμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Δύο κυρίαί κάθηνται εἰς αἶθουσαν πλουσίως ἐστολισμένην, ἐνδὸς τῶν ὠραιότερων μεγάρων τῆς λεωφόρου Μάδισων, ἐν Νέα Ὑόρκη. Ἡ μία εἶνε ἡ μήτηρ τοῦ ζωγράφου Ἐνσορτ· ἡ ἄλλη, μία φίλη της, πρὸ μικροῦ ἔπαυε τοῦ ἀπὸ μακρὸν ταξιδίου εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἡ μήτηρ, — ἡ ἡ λαῖδη Ἐνσορτ, καθὼς τὴν ἀπεκάλουν συνήθως, τὸ μὲν διὰ νὰ τὴν διαστῆλῃ ἀπὸ τὴν νύμφην της, τὸ δὲ διότι ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐκεῖ ἔλαβε μόνῃ της αὐτὸν τὸν τίτλον,—ἡ κυρία Ἐνσορτ ἦτο ὠραία γραῖα ὑψηλή, ἐπιβλητικὴ καὶ αὐστηρά. Οἱ κυανοὶ της ὀφθαλμοὶ εἶχον μίαν ἐκφρασιν ψυχρότητος, ἐφαίνοντο δὲ σκληροὶ καὶ διαπεραστικοὶ ὡς τρυβέλια, ὁσάκις ἠτένιζον κανένα πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ γραῖα δὲν διέκειτο εὐμενῶς. Εἶχε μείνῃ χήρα ἐνωρίς, μετὰ μεγάλην περιουσίαν καὶ τρία τέκνα : Ὁ Φίλιππος ὁ μεγαλύτερός της, ὁ καὶ ἀγαπημένος της, διεκρίθη νεώτατος εἰς τὸν Ἀνθωνιτικὸν Πόλεμον, ἔγινε λοχαγὸς ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπαυθῆεν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ δευτερότοκος εἶνε ὁ ζωγράφος Ἐδουάρδος Ἐνσορτ,

τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν. Τὸ τρίτον τέκνον εἶνε μία κόρη, ἡ Μαίρη Βὰν Νόρκωμ, πλουσία χήρα, ὅπως καὶ ἡ μήτηρ της, μετὰ μίαν μονογενὴ θυγατέρα, ἡ ὁποία θὰ ἐκληρονόμει μίαν ἡμέραν τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ πατρός της καὶ τῶν ἄλλων ἀκλήρων συγγενῶν.

Αἱ δύο γηραιαὶ κυρίαί, καθήμεναι εἰς

τὴν αἶθουσαν, συνωμίλουν οἰκείως μετὰ πολλὴν ζωηρότητα. Ἦσαν παιδικαὶ φίλαι καὶ δὲν εἶχον συναντηθῇ πρὸ πολλῶν ἐτῶν· ὅθεν ἡ συνομιλία των ἦτο κρᾶμα ἀναμνήσεων, οἰκογενειακῶν διηγήσεων καὶ σχολίων ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΛΙΚΑΡΙ ΤΗΣ ΦΑΚΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐπесе μιὰ τουφεκιά καὶ ἡ Μάρω κατετρόμαξε.

— Χά! χά! χά! ἐγέλασεν ὁ ἀδελφός της Μήτηρ καὶ της εἶπε : Καῖμένη καὶ σύ! Μὲ τὸ παραμικρὸ τρομάζεις. Νά, ἐκεῖ—ἐπάνω 'ς τὸ βουνάκι εἶνε κυνηγοί.

— Τὸ ξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ Μάρω, με κάποιαν ἐντροπὴν διὰ τὸν φόβον της. Μὰ ἡ τουφεκιά ἔπесе τόσῳ κοντὰ καὶ τόσῳ ἐξαφνα . . .

— Τὰ κορίτσια εἶνε πάντα φοβητσάρικα, εἶπεν ὁ Μήτηρ με ὑπερηφάνειαν. Μόνον οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ἀγόρια εἶνε γενναῖοι καὶ παλλικάρια! Ἡ Μάρω δὲν ἀπεκρίθη τίποτε καὶ ὁ Μήτηρ ἔφυγε διὰ νὰ ὑπάγῃ φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται εἰς τὸ χωράφι.

Ὅταν ἐγύρισε, ἀπήντησε τὴν Μάρω, ποῦ ὠδήγούσε εἰς τὸ σπίτι ἕνα κοπάδι χήνες.

« Νά, τέτοια δουλειὰ σοῦ ταιριάζει ! εἶπεν ὁ μικρὸς περιπαιχτούλης. Τί κουτὰ καὶ ἡμερα πουλιά! Κυτταξε, Μάρω, τί ἄγαρμπα καὶ ὀκνά ποῦ περπατοῦν. Εοῦ! Εοῦ! Κομμάτι πιὸ γρήγορα ντέ! »

Ἀλλὰ ἡ χήνες δὲν βιάζονται ποτέ. Ὅλο τὸ κοπάδι ἐσταμάτησε καὶ ἐπεριτριγύρισε μετὰ φωνὴς τὸν Μήτηρ, με κάτι λαιμοὺς μακροὺς καὶ τεντωμένους καὶ με κάτι μύτες μαῦρες, φοβερὲς καὶ τρομερές. Ὁ Μήτηρ — τί παλλικάρη! — ἔβαλε τὰς φωνὰς καὶ τὰ κλάματα.

« Διῶξέ τες Μάρω, διῶξέ τες ! Θὰ με δαγκάσουν ! »

Ἡ Μάρω ποῦ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ σπίτι, ἐγύρισε καθὼς ἀκουσε τὰς φωνὰς τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔτρεξε με γενναϊότητα, διεσκόρπισε τὸ κοπάδι τῶν χηνῶν καὶ ἔλυσεν τὴν πολιορκίαν.

« Περίεργο πράγμα, εἶπε ὕστερα πρὸς τὸν Μήτηρ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο. Κρίμά που ἔλεγα κ' ἐγὼ πως τὰ ἀγόρια εἶνε παλλικάρια ! »

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγέλλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συντημένῃς κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Ὁδὸς Αἰόλου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Τώρα ποὺ πλησιάζουν αἱ διακοπαί, αἱ ἡμέραι τῆς ἀναπαύσεως, μετὰ τὴν κόπωσην τῆς μελέτης καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τὶ δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν δύναται νὰ ὑπάρξῃ διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητριάς ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ; Ποῖον ἄλλο τερπνότερον καὶ καταλλήλοτερον ἀνάγνωσμα εἰς τὴν γλῶσσαν μας δύναται νὰ εὕρωσιν οἱ γονεῖς διὰ τὰ προσφιλεῖς τῶν τέκνα ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ;

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνας εἰκονογραφημένους τούτους τόμους ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν, αὐτοτελὲς βιβλίον). ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγώτα ἠθικὰ μυθιστορήματα,

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλ' ῥων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρω, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς Διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πολιάρχος ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Δόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'. Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλβα. — β'. Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννίτση Σωπάρ. — γ'. Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'. Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'. Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'. Μάγνη καὶ Ἀτμός.

βάνοντες τὸ ὄνομά του ὡς ψευδώνυμον, ἐξήτησαν νὰ μάθουν ὅτι ἦδη ἐγνώριζον Φοιδὸληπτον Κόρη, Κομήτην, Μελοπομένην κτλ. κτλ.
Ὅχι, Χρ. Ι. Καλδερμῆ, δὲν ἐγγράφονται πλέον συνδρομηταὶ εἰς τὸ Παιδικὸν Θέατρον.
Ἄν θέλῃς νὰ τὸ λάβῃς, θά μου στείλῃς δύο φρ. χρυσά. (Εἰς τὸ ἑσωτερικὸν ἔχει 2 δραχμάς ὅσοι τὸ ἐπρωπλήρωσαν, τὸ ἔλαβον ἀντὶ δρ. 1,50)
Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Β'. Κυριακὴν, Ὁραία Κέρκυρα. Κύτταζε νὰ μὴ λείψῃς, διότι ἔχει γὰ γίνῃ γλέντι πῶς οὔτε τὸ ἐφαντάσθῃς ! Σ' εὐχριστῶ διὰ τοὺς θερμούς ἐπαίνους, ἀλλὰ ποὺ νὰ ἰδῇς τὸ προσεχές διπλὸν φυλλάδιόν σου ἐτοιμάζω !
Δὲν ἔχω λόγους πλέον νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν εἰκόνα ποὺ μου ἔστειλες, Ἑλληνὶς Καλλιτέχνης. Ἐλαβα ἀφορμὴν ἐξ αὐτῆς νὰ γνωρίσω καὶ τὸν λαμπρὸν σου θεῖον. Διπλὴ ἡ εὐχαριστήσις.

Ἄν σκοπεύῃς νὰ κάμῃς ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ μου ξαναγράψῃς, Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἰδης, καλλίτερα νὰ μὴ μου ἔσπελλες καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Ἀλλ' ὅχι· μοῦ το ὑπόσχεσαι καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἂν μύθῃς μάλιστα ὅτι μὲ μεγάλον πόθον ἀποζητοῦσα τὰς ἐπιστολάς σου, τὰς τόσον ὠραίας. Ναί· ἐξακολουθῶ ἀκόμη νὰ ἐπισκέπτομαι καὶ νὰ χαροποιῶ τὰ ἀδελφάκια σου. Φεῖ ! εἶνε ἡ μόνη εὐχάριστος εἰδήσις τὴν ὁποῖαν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔχω νὰ σου δώσω. . .
Καὶ ὁ Ἀρυσὸς Λιὼν ἀσπάζεται τὸν φίλον του Παγωμένον Ὀκεανόν. Ἐχει δὲ μίαν γάταν, ἡ ὁποία εἶνε ὀλόμαυρη ὅπως ἡ ἰδική μου καὶ ὀνομάζεται Ψίκα. Καὶ ἡ Πίσσα μου τὴν ἀσπάζεται.

Πολὺ ἔχαρην, νῆς μου φίλε Γόρδιε, ποὺ μου

ἔγραψες καὶ θέλω νὰ μου γράψῃς συχνά. Εἶσαι ἀξέπαινος διὰ τὴν ἐπιμονήν, μὲ τὴν ὁποίαν προσπαθεῖς νὰ λύσῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι γρήγορα θὰ το κατορθώσῃς μέχρι βραβεῖου. Βλέπω ὅτι ἔχεις καὶ μίαν ὠραίαν σφραγίδα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Εὖγε.
Τὰς τρεῖς δραχμάς σου, Μία Φίλη, ἔστειλα εἰς τὴν Ἑστία, ὡς θὰ εἶδες βεβαία εἰς τὸ φύλλον τῆς 28 Μαΐου ἐ. ἔ.

Ὁ Χιονισμένος Τυμφορσὶς πληροφορεῖ τὴν Μαρουσιώτισσαν ὅτι ὀνομάζεται Δ. Π. Δ. (περισσότερον δὲν λέγει) καὶ ἀσπάζεται τὸν Ἀρυσὸν Λιὼν καὶ τὸν Παγωμένον Ὀκεανόν.
Ὁ ἀφίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη, ἀγαπητὲ Διόδοτε. Μόλις ἐκδοθῇ θὰ σοὺ τὸν στείλω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 1 Ἰουλίου 1896

280. Στοιχεῖο γρίφος

Πέρνω τὸ ταῦ καὶ γίνωμαι παραμονὴ ἀρχίας· τὸ νῖ ἂν πάρω ἀντ' αὐτοῦ, μὲ βλέπεις ἑτάς [κηδεῖας].

Ἐστία ὑπὸ Μιλεῖ Δ. Γαννισ

281. Ἀναγραμματισμός.

Ὁλοκλήρου κράτους ἄρχω ὅπως εἶμαι ἂν μά [φίσης] καὶ θὰ ἄρχω μέρος μόνον ἂν με ἀναγραμμα [τίσης]

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ταπίνου Ἰου

282. Ἀπροσδόκητον.

Γιατὶ δὲν τῶν ἡ γάτες κεφάλια μπαμπουνιῶν ;
Ἐστία τῆς Μαριδας τοῦ Φαλήρου

283-284. Μεταμορφώσεις.

1. Τὸ γλεῦκος δι 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οἶνος
2. Τὸ τόξον δι 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ βέλος.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐπύρου

285-288. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οὐδὲν ποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τότε λέξεις: Μυῖα, πάγος, στίμα, τύπος.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐπύρου

289. Τριπλῆ ἀπροστοιχία.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἄνθους, τὰ δευτέρα δὲ καὶ τὰ τρίτα ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα ἀποτελοῦσιν ἐκεῖνα μὲν τὸ ὄνομα θεᾶς, ταῦτα δὲ ἀρχαῖον ὄπλον.

1. Ἐνδυμα. 2. Ζῶον. 3. Νῆσος ἑλληνική. 4. Ἐπίρρημα. 5. Τύραννος Λακεδαιμονίων.

Ἐστία ὑπὸ Θερασθούλου Θ. Ζωιστοπούλου

290. Ἑλληνοαὐτομύφωνον.

αη-ωχι-εἰε-ηεἰο-αη-αἰα

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κασσιλιώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6-13 Ἀπριλίου 1896

186. Ἀηδὼν (ἀεὶ, Δῶν). — 187. Κυνέριον κανάριον. — 188. Χολή, χλόη. — 189. Τὸ γράμμα ε. — 190-194. 1. Σκίουρος. 2. Ἀντιλόπη. 3. Βόνασος. 4. Ταῦρος. 5. Ἀκανθόχοιρος. — 195-199. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ε, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: τείνω, νέφος, ἔλαφος, κλέος. — 200. Ἡ φίλια εἶνε τὸ πολυτιμότερον καὶ τὸ ἀγιώτερον τῶν αἰσθημάτων.